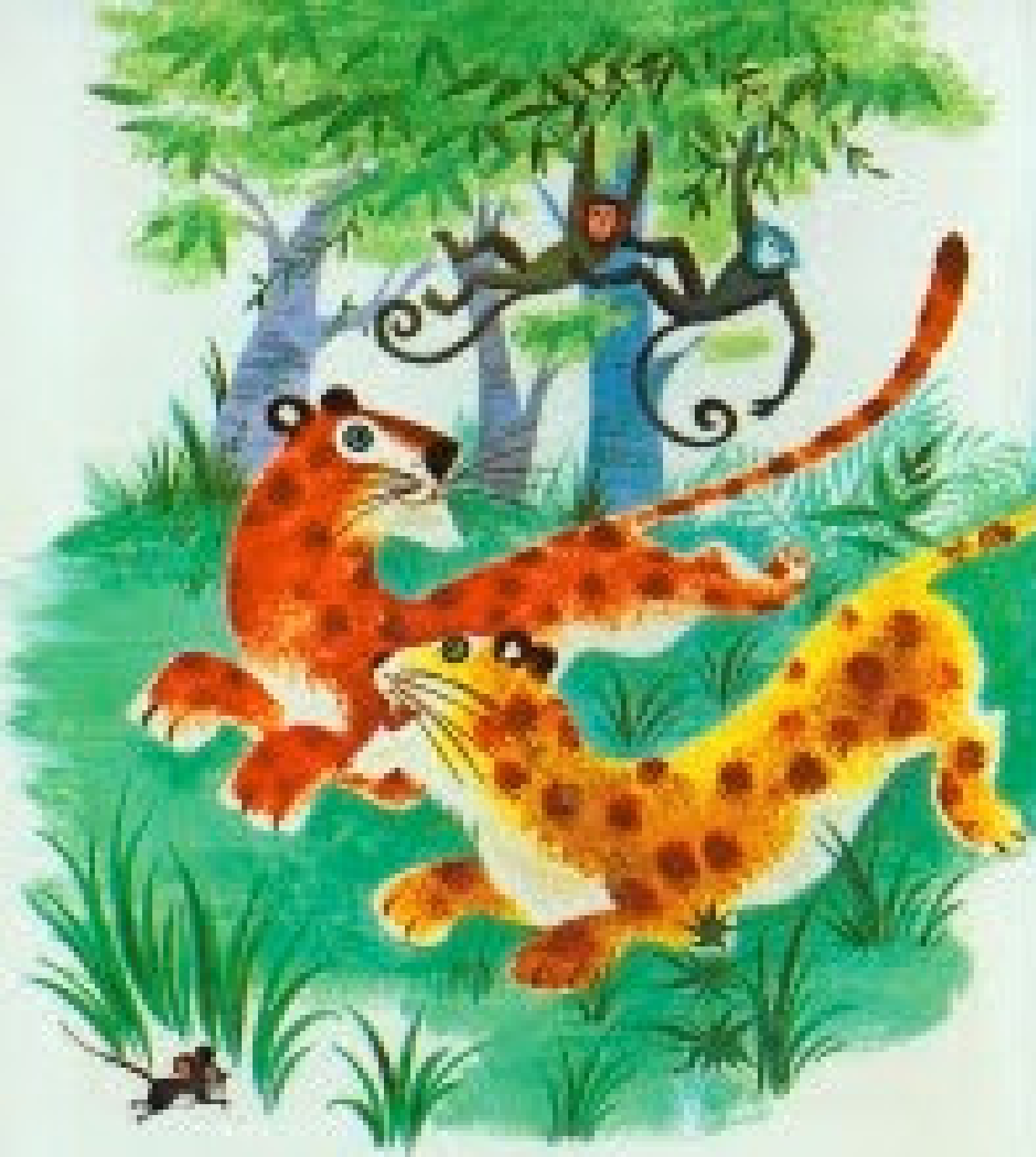

האריה והעכבר

סיפרה מייבל וואטס
ציירו בוני וביל רותרפורד

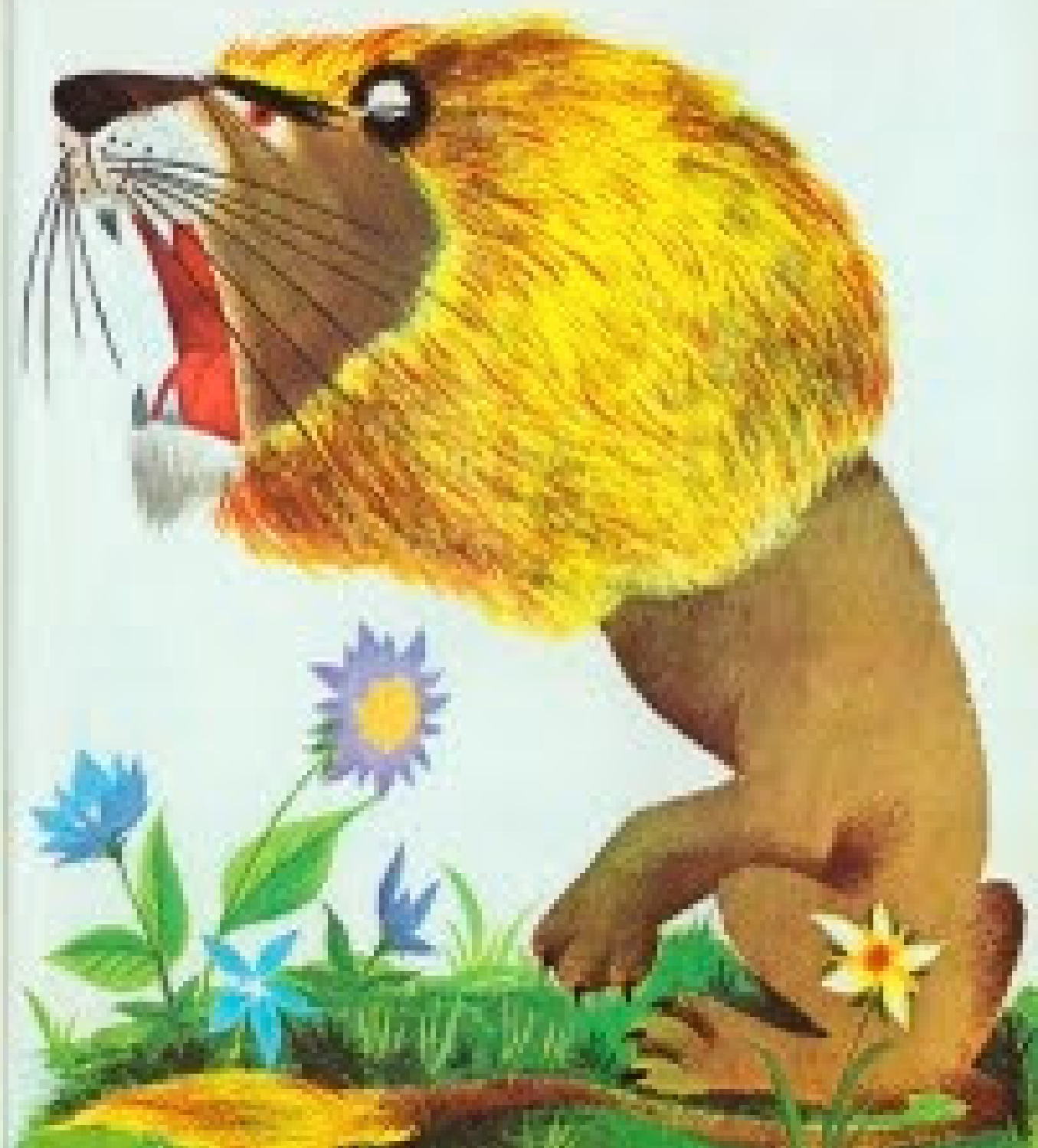

מוקי, העכבר האפור הקטן רץ דרך
הג'ונגל. הוא ראה ג'ירפות מציצות מעל
הצמחייה. הוא ראה זברות ונמרים
מדלגים.

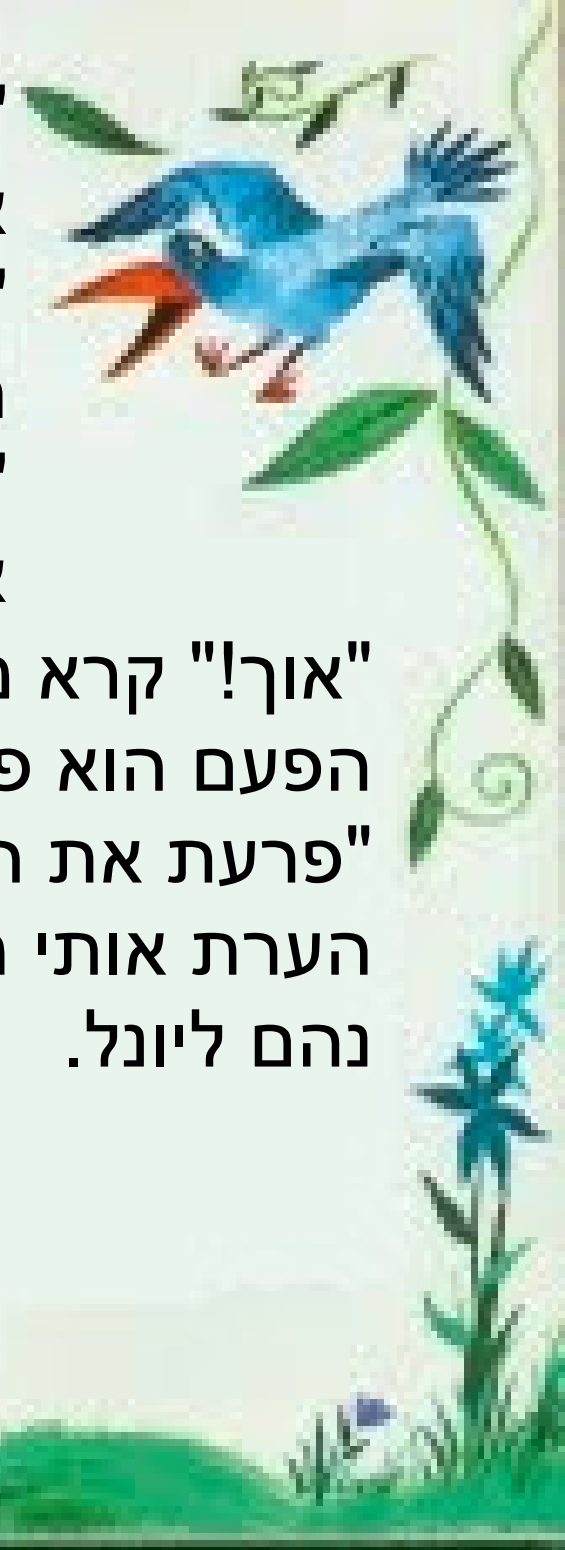
הכל היה שקט בג'טנגל עד שמוקי הגיע אל
האריה, ליונל, שישן שנת צהריים.
כי ליונל התעורר ונהם.

הוא היה גדול מאוד וכשהתמתח,
נראה גדול עוד יותר.
מוקי נבהל "סליחה" אמר
"עברתי במקרה, אני מצטערת."
"במקרה, במקרה" נהם ליונל
"לא ראית אותי?"
"נראית כמו גבעה שקטה, חומה"
אמר מוקי.
"תירוצים, סתם תירוצים" אמר ליונל.

"לא נכון. אני אספתי גרעינים בשביל
אמא שלי" אמר מוקי "ואתה היית.."
"שטויות!" נהם האריה ובכפו הגדולה
תפס את העכבר הקטן.
"תניח לי, בקשה" ביקש מוקי "אולי פעם
אוכל לעזור לך."

"אוך!" קרא מוקי.
הפעם הוא פחד ממש.
"פרעת את הרעמה שלי. דגדגת באפי,
הערת אותי משינה. עכשיו אוכל אותך!"
נהם ליונל.

"מי? אתה?" צחק ליונל "איך יכול פיצפון
כזה לעזור לי, הגדול והחזק!"
"אוכל לגרש זבובים ממך" הציע מוקי.
"זבובים" נהם ליונל "למי אכפת מזבובים".
"אוכל להביא לך כמה בלוטים" אמר מוקי
"תוכל להשחיל אותם יחד ולעשות לעצמך
כתר. אז כולם ידעו שאתה מלך החיות."
"בלוטים" צחק ליונל "מי צריך בלוטים".

הוא לא כעס כבר על מוקי והרים את
כפו. "רוץ עכשיו" אמר
"לפני שאשנה את דעתי".
"הצלת את חיי" אמר מוקי "אולי פעם
אוכל לגמול לך על כך".

"אני יודע על
מלכודת עכברים"
אמר מוקי "תוכל
להתקין אותה על
זנבך וזה יעזור לך
לזכור לך כל מיני
דברים"
"הה-הה-הה" צחק
האריה "איזה
רעיונות יש לך".

"אתה עכברון מצחיק כזה" גיחך ליונל
"הה-הה-הה".
"זכור" קרא מוקי "אם תזדקק לעזרה, רק
תנהם!"
"לך כבר!" צחק האריה, והעכבר רץ משם.

הוא שמע פילים
הדורסים בכוח על
האדמה "טומפ-טומפ"
בין דקלי התמרים,
אבל לא ראה את ליונל.

הרבה זמן לא ראה
מוקי את ליונל האריה.
הוא ראה כל יום קופים
ועננים ותוכים. הוא ראה
בהמותים שוכבים במים
וג'ירפות רצות במישור.

אך יום אחד מוקי יצא כדי לאסוף קצת
דבש לכוס של בלוט. שקט שרר
בג'ונגל. אך פתאום נשמעה נהימה
איומה.

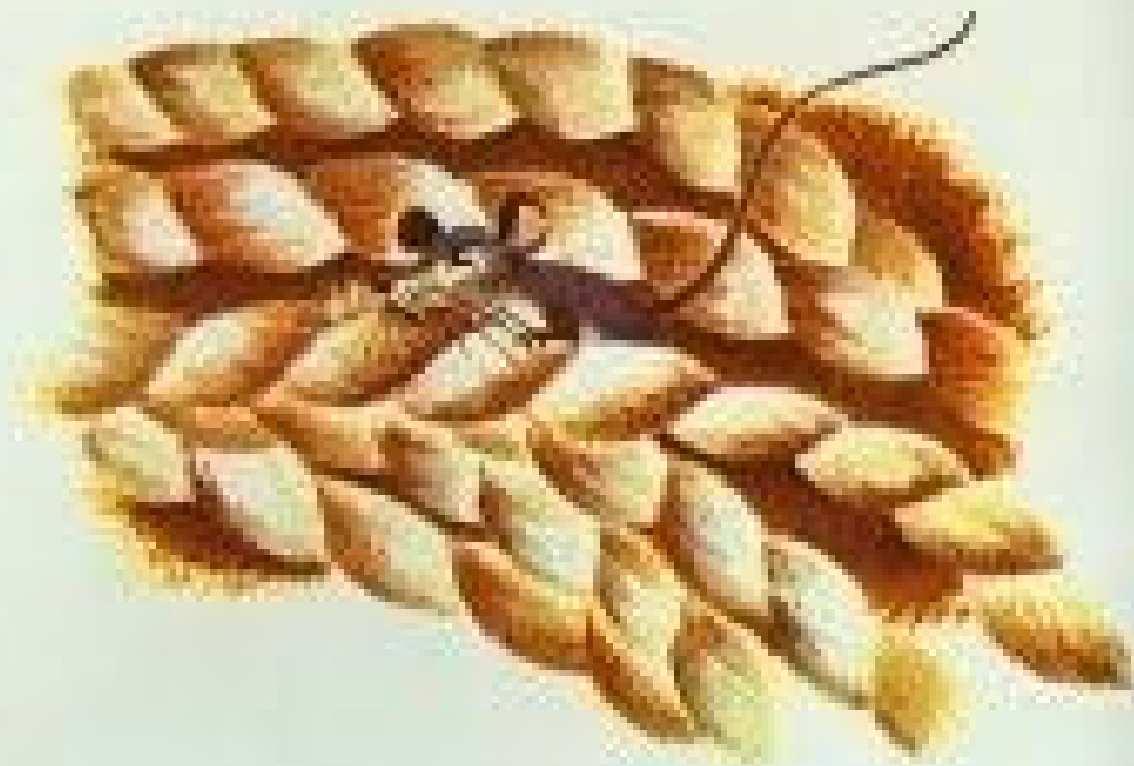
אך איזו נהימה! הציפורים התרוממו
לשמים בפחד. חיות קטנות הסתתרו
בין שיחים. אגוזי קוקוס נפלו מהעצים.

"אני מכיר את הנהימה"
"זה ליונל. והוא בצרה."
"ררר.רר!"
שוב הנהימה.
"אני כבר בא" קרא מוקי.

העכבר האפור הקטן רץ לכוון הרעש
הגדול. ואכן, שם שכב ידידו האריה.
הוא היה קשור בחבל חזק ונראה אומלל
מאוד.

והוא התחיל לכרסם את החבל בשיניו
החדות. זו הייתה עבודה קשה כי החבל
היה חזק. מוקי התעייף, אבל לא נח.

"ציידים לכדו אותי" אמר ליונל "וקשרו אותי
ועכשיו יביאו קרון וייקחו אותי לקרקס."
"אל תזוז" אמר מוקי "תכף אשחרר אותך."

הוא כרסם וכרסם עד שהצליח לקרוע
את החבלים.

וליונל היה חופשי שוב.
הוא התמתח והתמתח.
"תודה לך, עכבר קטן"
אמר "אתה אמנם זעיר
כמו יתוש, אך גדול
מספיק כדי להיות לי
לעזר."

"אז עכשיו אנו חברים?" אמר העכבר.
"לתמיד" ענה האריה.

ליונל התגלגל חופשי בדשא.
הוא היה אסיר תודה לעכבר האפור הקטן.

